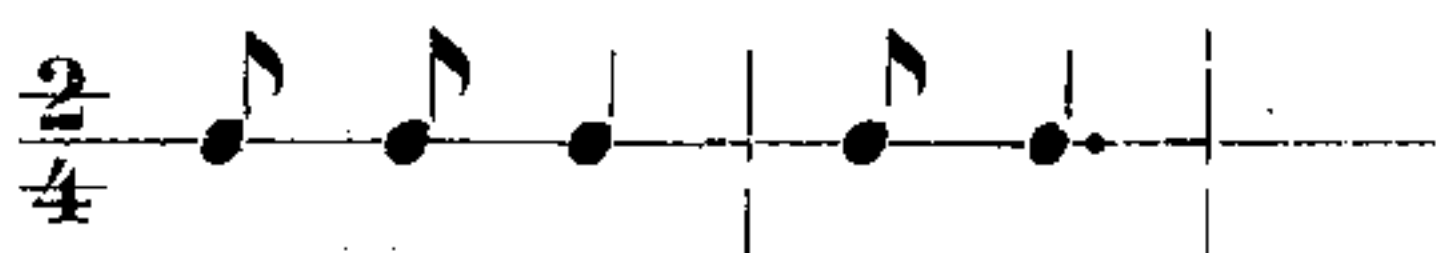

Snad jest mnoho požadováno od lidových skladatelů tak dlouhé modely opakovati? Avšak daleko vyspělejší jest hudební osvojování našeho lidu. Považme, že každý lidový hudec neb gajdoš neb cymbalista, sotva že píseň dozpívána, má ji tak dokonale osvojenu po všech stranách, že ji hned i bohatě okoruje, variruje.

Půloddíl o pěti nápěvně jistých tonech jest na př. v písni 245 sčasován:

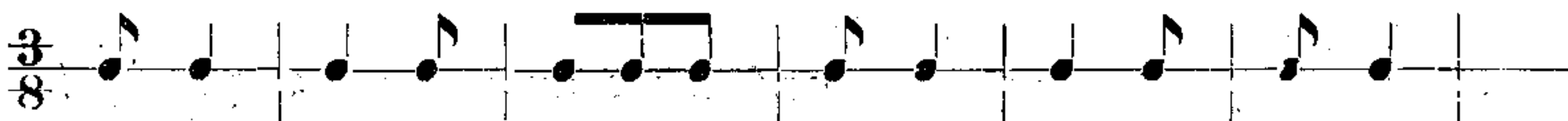
v čís. 447 jest sčasován:

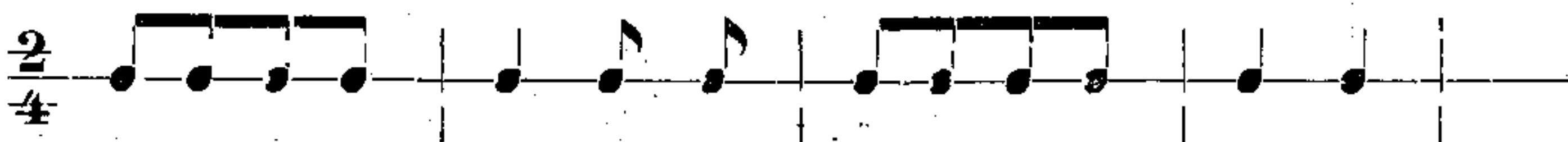
Oddíl o sedmi a šesti nápěvně jistých tonech jest v písni 241, 575 sčasován:

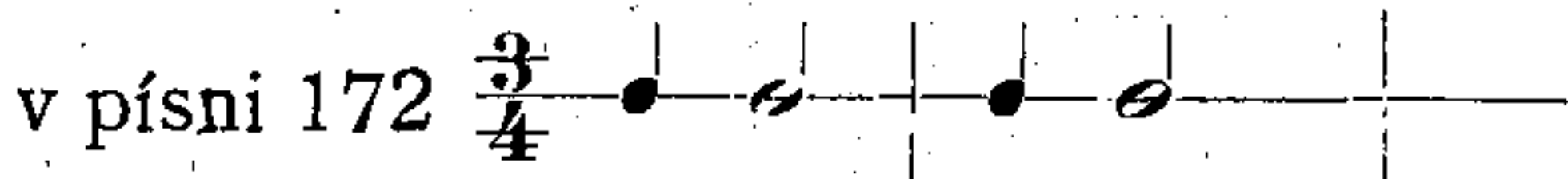
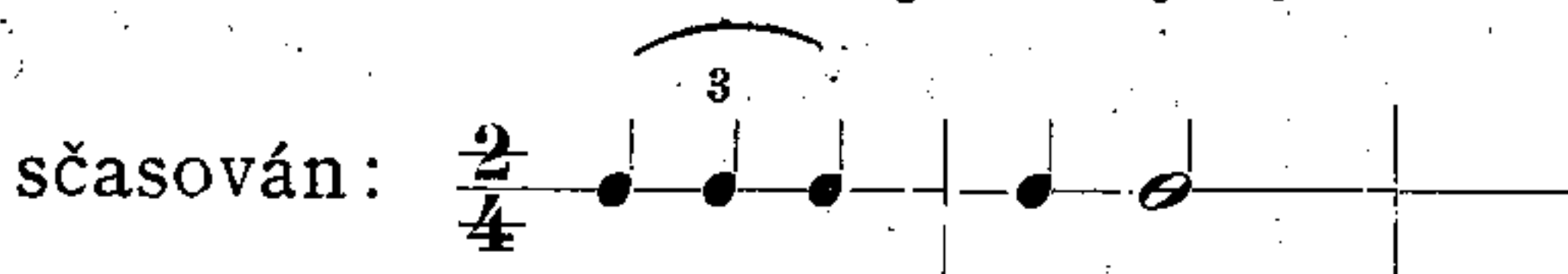
a v písni 603 jest sčasován:

v písni 567 jest sčasován:

Půloddíl o čtyřech nápěvně jistých tonech jest v písni 464, 221

Neocenitelné však jest, že toho způsobu časování jest schopno vývoje. Jest v prvé řadě možno zvětšovati počet nápěvně jistých tonů prvního, a následkem toho i ostatních, buď půloddílu neb oddílu.

V písni se již k tomu poukazuje. Od čtyř nápěvně jistých tonů v půloddílu stoupá se až k sedmi. Žáden z poznanych typů tomu neodporuje.

Několik písni Březovských stůjtež tu za doklad snad dostatečně objasněné jednoduché vazby nápěvně jistých tonů, na níž se zavěšují bujné sčasovky, jež všechny se ujednocují buď imitací, popěvem, neb kontrastem, protivou, svého složení.

Takový jest příznak typu písni sčasovaných po celém útvaru.